

В обжалваното в настоящото производство определение Общият съд не се е съобразил с Решението на Съда от 9 юни 2011 г. по дело *Comitato Venezia vuole vivere*, в което е прието, че решението на Комисията „трябва да съдържа всички съществени данни, за да бъде приведено в действие от националните органи“. Така въпреки пропуснатите в решението съществени данни за неговото привеждане в изпълнение от страна националните органи Общият съд не е констатирал никакво нарушение на възприетия от Комисията метод в оспорваното решение, поради което е допуснал грешка при прилагане на правото.

Съгласно принципите, изведени от Съда в Решение по дело *Comitato Venezia vuole vivere*, в рамките на възстановяването държавата членка, а не получателя на помощ, е тази, която има задачата да докаже във всеки конкретен случай наличието на предпоставките по член 107, параграф 1 ДФЕС. В даления случай в оспорваното решение Комисията обаче е пропуснала да изясни какви са „условията за извършване“ на подобна проверка; вследствие на това без да разполага със съществените данни, за да докаже в рамките на възстановяването, че предоставените предимства представляват от гледна точка на получателите държавни помощи, Италианската република със Закон № 228 от 24 декември 2012 г. (член 1, параграфи 351 и сл.) решила да прехвърли *onus probandi*, в разрез с установеното в общностната съдебна практика. Според италианския законодател не държавата, а именно всяко предприятие — получател на помощи, отпуснати под формата на освобождаване от задължението за плащане на социалноосигурителни вноски, има задачата да докаже, че въпросните предимства не нарушават конкуренцията, нито засягат търговията в Общността, като в противен случай се презумира, че предоставеното предимство по естеството си води до нарушаване на конкуренцията и засяга търговията в Общността. Всичко това по очевиден начин противоречи на принципите, изведени от Съда в Решение по дело *Comitato Venezia vuole vivere*.

Иск, предявен на 26 февруари 2013 г. — Европейска комисия/Република Гърция

(Дело С-96/13)

(2013/С 129/15)

Език на производството: гръцки

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: М. Patakia и А. Tokar)

Ответник: Република Гърция

Искания на ищеца

— да се обяви, че като поставя условия в обявлението за открита процедура за възлагане на обществена поръчка за предоставянето на техническа помощ на SII-IKA [Идрукта Koinonikon Asfaliseon: гръцки орган за социална сигурност]

и на уебсайта на ИКА, както и за запазване на базите данни за период от 30 месеца (номер на обявлението L30/POY/9/5-6-2009, публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* под № 2009/S110-159234), съгласно които, от една страна, оферентите трябва да имат опит в изпълнението на аналогични договори за гръцки орган за социална сигурност, и от друга страна, опитът на подизпълнителите не може да се счита за опит на оферентите, Република Гърция нарушава задълженията си по член 2 и по член 44, параграф 2 и член 48 във връзка с член 2 от Директива 2004/18/ЕО (¹).

— да се осъди Република Гърция да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

1. Твърдяното нарушение на член 44, параграф 2 и член 48 във връзка с член 2 от Директива 2004/18/ЕО е свързано с процедура за възлагане на обществена поръчка на ИКА като възлагащ орган за предоставянето на техническа помощ на SII-IKA и на уебсайта на ИКА, както и за запазване на базите данни.
2. Комисията твърди, че условието, предвидено в обявлението на поръчката, съгласно което оферентите трябва да имат опит в реализирането на интегрирана информационна система (ИИС) за гръцки орган за социална сигурност, представлява географско условие, което нарушава принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, установени в член 2, член 44, параграф 2 и член 48 от Директива 2004/18.
3. Посочва се, че в отговора си на мотивираното становище на Комисията гръцките власти са поели ангажимент да извършат всички изменения в съответствие с твърденията за нарушение на Комисията, като по този начин са признали по същество твърдяното нарушение.
4. Комисията твърди също, че условието, предвидено в обявлението на поръчката, съгласно което опитът на подизпълнителите на оферента не се счита за опит на последния, нарушава член 48 от Директива 2004/18, доколкото съгласно посоченото условие оферентите не могат да се позовават на опита на трети лица, за да докажат, че имат необходимия технически капацитет, за да изпълнят съответния договор.
5. В отговора си гръцките власти са поели ангажимент в обявлението за новата обществена поръчка да предвидят изрично възможността предприятията оференти да могат да се позоват на релевантния опит на трети лица, като подизпълнителите, като по този начин са признали и второто твърдение за нарушение на Комисията.
6. Въпреки това, гръцките власти не са определили точна дата за започването на нова процедура за възлагане на обществена поръчка, а са решили да удължат предходния договор, позовавайки се на причини, свързани с обществения ред.

7. Освен това Комисията констатира, че нарушението на горепосочените разпоредби на Директива 2004/18 продължава и че посочените мотиви не могат да го обосноват, поради което предявява иск за установяване на въпросното нарушение пред Съда.

(¹) Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal Sibiu (Румъния) на 27 февруари 2013 г. — Silvia Georgiana Câmprean/Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

(Дело C-97/13)

(2013/C 129/16)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Tribunalul Sibiu

Страни в главното производство

Ищец: Silvia Georgiana Câmprean

Ответници: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

Преюдициални въпроси

1. Противоречи ли съдържащата се в Закон № 9/2012 правна уредба на разпоредбите на член 110 ДФЕС и действително ли е приета явно дискриминационна мярка?
2. Член 110 от ДФЕС трябва ли да се тълкува в смисъл, че той не допуска правна уредба като съдържащата се в Закон 9/2012 (в първоначалната му редакция []), с която се въвежда такса за замърсяващите емисии, ако тази мярка по налагане на таксата е уредена по начин, по който тя възпрепятства пускането в движение в съответната държава членка на леки коли втора употреба, закупени в други държави членки, без същевременно обаче да възпрепятства закупуването на националния пазар на леки коли втора употреба със същата възраст и със същата степен на овехтяване?

Преюдициално запитване, отправено от Højesteret (Дания) на 27 февруари 2013 г. — Martin Blomqvist/Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Дело C-98/13)

(2013/C 129/17)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Højesteret

Страни в главното производство

Жалбоподател: Martin Blomqvist

Ответници: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 4, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (¹) да се тълкува в смисъл, че е налице „публично разпространяване“ на защитени с авторско право стоки в държава членка, ако определено предприятие сключи договор чрез уебсайт в трета страна за продажбата и изпращането на стоките до частен купувач с известен на продавача адрес в държавата членка, където стоките са защитени с авторско право, получи цената за стоките и ги изпрати на купувача на уговорения адрес, или в подобни случаи съществува и условието преди продажбата стоките да са били предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/а към потребителите в държавата членка, в която са доставени стоките, или показано/а на уебсайт, предназначен за потребителите в тази държава членка?
2. Трябва ли член 5, параграфи 1 и 3 от Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (²) да се тълкува в смисъл, че марката се „използва в търговската дейност“ в държава членка, ако определено предприятие сключи договор чрез уебсайт в трета страна за продажбата и изпращането на обозначените с марката стоки до частен купувач с известен на продавача адрес в държавата членка, където е регистрирана марката, получи цената за стоките и ги изпрати на купувача на уговорения адрес, или в подобни случаи съществува и условието преди продажбата стоките да са били предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/а към потребителите във въпросната държава членка или показано/а на уебсайт, предназначен за потребителите в тази държава членка?
3. Трябва ли член 9, параграфи 1 и 2 от Регламент № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (³) да се тълкува в смисъл, че марката се „използва в процеса на търговия“ в държава членка, ако определено предприятие сключи договор чрез уебсайт в трета страна за продажбата и изпращането на обозначените с марката на Общността стоки до частен купувач с известен на продавача адрес в държава членка, получи цената за стоките и ги изпрати на купувача на уговорения адрес, или в подобни случаи съществува и условието преди продажбата стоките да са били предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/а към потребителите във въпросната държава членка или показано/а на уебсайт, предназначен за потребителите в тази държава членка?